

“Vlucht, jongen!” “Dit gaat veel makkelijker worden dan ik dacht,” lachte de tijger terwijl hij zijn klauwen scherpte. “Je hebt het zelf gewild, jongen...” Maar net op het ogenblik dat Shere Khan zich op Mowgli wierp, klaar om hem aan stukken te rijten, verscheen Baloo. De beer greep Shere Khan bij zijn staart en smakte hem op de grond. “Vlucht, Mowgli,” riep de beer. Shere Khan kronkelde heen en weer om Baloo te kunnen bijten. De beer hield hem nog steeds bij zijn staart vast. Plots brak een onweer los en sloeg een bliksemschicht in op een boom, die meteen in tweeën spleet en vlam vatte.

“Vuur,” krijsten de gieren. “Dat is je kans, kind! De tijger is bang voor vuur.” Zonder nadenken greep Mowgli een brandende tak en bond die aan de staart van Shere Khan. Toen de tijger zijn staart voelde schroeien, gilde hij het uit van pijn en angst. Hij probeerde het vuur met zijn poten te doven, maar het was tevergeefs. Het enige wat hij ermee bereikte, was dat hij zich nog meer verbrandde. In paniek vluchtte hij weg, en liet een spoor van rook en vlammen achter zich. Aanvankelijk gilden ze het allemaal uit van de pret, toen we zagen dat Mowgli de sterke tijger had kunnen verslaan. Door alle emotie hadden ze niet eens gemerkt dat ze in het mensendorp waren. Een zachte stem van een vrouw maakte ons daarop attent. “Wat is dat?”, vroeg Mowgli, gefascineerd door een meisje dat zat te zingen aan de rand van een beekje, waar ze haar kruik met water vulde. “Aha, dat is een meisje dat water komt halen uit de put,” zei Bagheera glimlachend. “Ik wil haar van dichterbij zien,” zei Mowgli verwonderd.

“Mowgli, kom terug! Vrouwen bezorgen je alleen maar last,” riep Baloo. Toen het meisje Mowgli zag, glimlachte ze lief tegen hem. Betoverend door de schoonheid van het meisje, plaatste Mowgli haar waterkruik op zijn hoofd, keek naar ons, trok eventjes zijn schouders op en liep achter het meisje het dorp in. “Nu is Mowgli waar hij hoort,” zei Bagheera tegen Baloo. Vrolijk zingend keerden ze terug naar de jungle.

